

Arrest

nr. 231 809 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2018 dienden verzoekers volgens de bestreden beslissing een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 december 2018 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 19 december 2018.

Op 4 juli 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,
O., I., geboren te D. op [...]1977 (R.R.nr. [...]) O.V.nr.[...]*

+ echtgenote:

G., S., geboren te P. op [...]1982 (R.R.nr. [...]) O.V.nr. [...]

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

G., E., geboren te Antwerpen op [...]2011 (R.R.nr. [...]) O.V.nr. [...]

G., E., geboren te Antwerpen op [...]2014 (R.R.nr. [...]) O.V.nr. [...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: [...] Deurne

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 27.07.2018, en ingediend op 27.07.2018 (datum vermeld in het attest van inontvangstname, bijlage 3), gevolgd door een positieve adrescontrole op 18.08.2018, waarvoor op een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd op 22.08.2018,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de scholing van hun minderjarige kinderen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, wordt immers enkel gekeken of deze elementen al dan niet een terugkeer belemmeren.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer verklaarde op 16.08.2006 in België te zijn aangekomen.

Aan hem werd een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV) betekend, met een geldigheidsduur tot 06.10.2007.

Pas geruime tijd later, op 30.07.2008 verklaarde hij zich kandidaat vluchteling. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) weigerde op 09.10.2008 om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en weigerde eveneens om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. Deze beslissing werd hem op 10.10.2008 betekend. Het beroep van de betrokkene bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) werd op 24.12.2008 verworpen.

Op 19.02.2009 werd hij opnieuw het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, voorzien van een termijn van 15 dagen, hem betekend dd. 27.02.2009.

Op 15.02.2011 werd hij vervolgens het voorwerp van een BGV met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Deze beslissing werd hem dezelfde dag betekend. De verzoeker diende beroep in bij de RVV doch dit beroep werd op 26.04.2011 verworpen. Op 21.03.2011 werd hij evenwel vrijgesteld met nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten van 21.03.2011 tot 20.04.2011.

Op 14.10.2014 werd hij nog eens het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, geldig tot 13.11.2014.

Mevrouw bekwam een visum kort verblijf type C, geldig van 26.10 tot 10.12.2007.

Op 11.12.2009 zou ze naar eigen zeggen zijn aangekomen in België.

Op 21.12.2009 verklaarde zij zich kandidaat vluchteling. Op 25.10.2010 weigerde het CGVS om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en weigerde eveneens om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen. De kennisgeving volgde op 26.10.2010. Haar beroep bij de RVV werd op 18.01.2011 verworpen.

Op 11.02.2011 werd zij het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies met een termijn van 7 dagen, betekend dd. 15.02.2011.

Op 14.10.2014 werd zij nogmaals het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, geldig tot 13.11.2014.

Op 17.01.2017 werd er wat haar betreft een inreisverbod van 3 jaar, bijlage 13 sexies, genomen en een BGV met vasthouding met het oog op verwijdering, bijlage 13 septies, dat dezelfde datum werd betekend.

Naast de asielaanvragen, hebben de betrokkenen hun toevlucht genomen tot meerdere verblijfsprocedures, nml.

- Mijnheer diende een aanvraag in op grond van Art. 9 §3 dd. 07.12.2006 man. Op 30.07.2007 werd deze verblijfsaanvraag afgesloten met een onontvankelijke beslissing.

- Daarop volgden 3 procedures op grond van Art. 9 ter op:

1/- 15.03.2011 op naam van mevrouw, waarvoor op 12.04.2011 een onontvankelijke beslissing werd genomen,

2/- 25.05.2011 voor het hele gezin, waarvoor op 20.06.2011 een onontvankelijke beslissing werd genomen, betekend dd. 07.07.2011,

3/- 27.11.2015 voor het hele gezin, waarvoor op 10.02.2016 opnieuw een onontvankelijke beslissing werd genomen, gevolgd door een BGV, de bijlage 13 voorzien van een termijn van 7 dagen, hen betekend dd. 10.03.2016.

- Daarnaast hebben de verzoekers samen 9 verzoekschriften op grond van Art. 9 bis aanhangig gemaakt op:

1/- op 06.06.2008 & 15.10.2009 op naam van mijnheer, dat op 09.09.2010 werd afgesloten met een ongegronde beslissing, gevolgd door een BGV, de bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 26.10.2010.

2/- opgesteld 26.01.2011 en ingediend 21.02.2011 op naam van mijnheer. Desbetreffende dient een afstand van het geding vastgesteld te worden.

3/- opgesteld op 28.02.2011 voor mevrouw. Desbetreffende dient een afstand van het geding vastgesteld te worden.

4/- opgesteld op 28.03.2011 en ingediend dd. 05.04.2011 voor het hele gezin. Deze aanvraag werd op 27.03.2012 onontvankelijk verklaard. En opnieuw werden de verzoekers het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, betekend dd. 12.04.2012. Hun beroep bij de RVV tegen het BGV werd op 05.10.2012 verworpen, terwijl hun beroep tegen de onontvankelijke beslissing op 08.11.2012 werd verworpen.

5/- op 18.07.2014 voor het hele gezin. Op 24.09.2014 werd ten aanzien van deze verblijfsaanvraag een onontvankelijke beslissing genomen, voorzien van een BGV, de bijlage 13, met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 14.10.2014.

6/- 30.12.2014 voor het hele gezin. Op 09.03.2015 werd deze aanvraag afgesloten met een onontvankelijke beslissing en het BGV, de bijlage 13 termijn, met een termijn van 0 dagen, hen betekend dd. 28.03.2015.

7/- op 05.10.2015. Deze aanvraag werd op 03.11.2015 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, de bijlage 42, wegens niet betaling van het rolrecht, hen betekend dd. 03.11.2015.

8/- op 15.06.2016 voor het hele gezin. Deze aanvraag leidde op 16.09.2016 tot een onontvankelijke beslissing met BGV van 0 dagen en een administratieve geldboete wegens irregulier verblijf, hen betekend dd. 06.10.2016.

Hun beroep tegen deze beslissing werd op 27.02.2017 verworpen door de RVV. De administratieve geldboete werd effectief betaald.

9/- op 27.07.2018. Huidige aanvraag is aldus de 9de op rij!

De betrokkenen wijzen nu op hun lang ononderbroken en ten dele legaal verblijf in België, op hun in België geboren jonge kinderen die enkel België kennen als hun thuisland, op de scholing van hun kinderen, en hun rechten vervat in art. 3, 4, 9, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, alsook op hun vrees voor de onderbreking van het schooljaar, waarbij ze bovendien het proportionaliteitsbeginsel en art. 8 EVRM aanhalen.

Zoals uit het hier bovenstaande blijkt, hebben de betrokkene nochtans de duur van hun lang verblijf volledig aan zichzelf te danken, door het aanspannen van tal van procedures, waarbij er niet één tot een gunstig gevolg heeft geleid. Op geen enkel moment van hun verblijf, werden ze gemachtigd tot verblijf. Ze hebben de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, telkens weer moedwillig naast zich neergelegd en hebben zich verder in de illegaliteit genesteld op ons grondgebied. Zodoende pogen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen hun recht op onderwijs niet werd ontzegt, ondanks de verblijfssituatie waarin ze door hun ouders werden gebracht. Nergens uit blijkt dat deze kinderen hun scholing niet zouden kunnen verder zetten in hun thuisland. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te vestigen. Ze wisten dat de scholing van hun kinderen slechts een tijdelijke oplossing was, in afwachting van een beslissing inzake hun verzoek om internationale bescherming. Hun kinderen zijn hun scholing dit schooljaar trouwens nog maar eens gestart tijdens irregulier verblijf. Derhalve kan het argument inzake de onderbreking van het schooljaar niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Nergens blijkt een schending van het Kinderrechtenverdrag. Het is in het belang van de nog zeer jonge kinderen dat zij hun ouders volgen wanneer die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts wijzen de verzoekers erop dat er geen Belgische ambassade is in Kosovo. De betrokkenen dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije.

Het feit dat de betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Sofia, Bulgarije, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Kosovaren die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als de betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaren.

De betrokkenen menen echter dat zij in de administratieve onmogelijkheid zouden zijn om Bulgarije legaal te betreden. We merken op dat de betrokkenen deze zogenaamde administratieve onmogelijkheid niet staven met enig bewijsstuk. Ook de bewering dat het voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk zou zijn om eerst een visum te bekomen voor Bulgarije, wordt met geen enkel bewijsstuk gestaafd en kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bij zijn asielaanvraag verklaarde mijnheer dd. 13.08.2008 dat hij zijn ouders en een zus, A., heeft achtergelaten in het herkomstland, terwijl mevrouw verklaarde op 29.01.2010 dat zij haar vader, 2 broers en 3 zussen heeft achtergelaten in Kosovo, doch zij had toen op dat moment naar eigen zeggen geen contact met hen omdat zij tegen haar wil om ging uitgehuwelijkt worden. Het is niet ondenkbaar dat zij inmiddels telefonisch of via sociale media dit contact heeft hersteld. En zelfs indien dit niet zo zou zijn, dan wordt in deze context gewezen op het feit dat zij zelf verklaarde dat ze wel nog met een neef in contact stond. De betrokkenen werden geboren en getogen en hebben decennialang verbleven in het land, dat nu Kosovo heet. Het is dan ook aannemelijk dat ze er nog steeds beschikken over verwanten, vrienden of kennissen, die bereid zijn om hen te helpen, indien dit al nodig zou zijn.

Bovendien staat het hen vrij om, wat hun terugkeer betreft, beroep te doen op Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Het is de verantwoordelijkheid van de ouders om het nodige te doen in functie van het hoger belang van hun kinderen en derhalve te opteren voor de meest duurzame oplossing. Het druipt in tegen het belang van de kinderen om zich in illegaal verblijf te nestelen in een poging om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. In België is het hen niet toegestaan om arbeidsprestaties te leveren tegen betaling. Daartegenover staat dat zij niet aanhalen dat zij als volwassen mensen geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen in het herkomstland om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin, zodat zij niet dienen af te hangen van derden.

De terugkeer naar hun herkomstland en de tussenstop via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia (sofia@diplobel.fed.be.) om aldaar een visum aan te vragen, om alsnog opnieuw maar dan op legale wijze naar België te komen, betreft slechts een tijdelijk oponthoud. Nergens uit blijkt dat dit voor de kinderen zodanig moeilijk zou zijn dat hun rechten daarbij geschonden zouden worden. Ten overvloede wordt opgemerkt dat mijnheer reeds het voorwerp werd van een Proces-verbaal nr. AN.55.LB/02340911 betreffende diefstal.

De overige elementen,

aangebracht in de rubriek met de titel "3. Ten gronde: lange verblijfs-, asiel- en regularisatieprocedure, duurzame lokale verankering in België, schoolgaande kinderen en prangende humanitaire situatie," waaronder

- hun in België geboren kinderen en de Richtlijn 2008/115/EG,*
 - het lange ononderbroken verblijf en de tal van verblijfsprocedures,*
 - de scholing van hun kinderen met verwijzing naar de nota van het kruispunt migratie dd. 23.05.2017 en het RVV arrest nr. 181.193 dd. 24.01.2017 met inroeping van het gelijkheidsbeginsel en art. 8 EVRM en art. 3, 4, 9, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind,*
 - hun werkbereidheid en elementen van tewerkstelling,*
 - hun vrienden – en kennissenkring,*
 - haar deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie,*
 - hun kennis van de Nederlandse taal,*
 - de vestiging van hun centrum van belangen in België,*
 - de afwezigheid van een band met Kosovo,*
 - de vrees voor een terugkeer niet alleen omwille van de politieke redenen maar ook omdat haar familie een som van 7000 euro had ontvangen om haar aan een belangrijk persoon uit te huwelijken en zij nu vreest voor wraakacties,*
 - de afwezigheid van belangen in Kosovo,*
- hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag echter onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op deze elementen."*

Op 4 juli 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekers. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers eveneens een beroep in bij de Raad, gekend onder de rolnummers 235 878 en 235 881.

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Ze lichten hun eerste onderdeel toe als volgt: "[...]".

Het tweede onderdeel lichten verzoekers toe als volgt: "[...]"

Het derde onderdeel lichten verzoekers toe als volgt:

"2. [...]"

2.1. Verzoekers hadden als een zelfstandige buitengewone omstandigheid ook opgeworpen dat er in Kosovo geen Belgische ambassade was en zij zich moeten richten tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije. Zij hadden hierbij vermeld dat zij dan een visum dienden te bekomen voor Bulgarije, wat administratief quasi onmogelijk is in Kosovo, dat zij slechts over beperkte financiële middelen beschikken zodat een reis naar Bulgarije niet mogelijk is, dat zij bovendien Kosovo destijds ontvlucht zijn, wat een probleem zou geven om in Kosovo terug te keren of er te verblijven, dat zij reeds 11 jaar, respectievelijk 9 jaar in België verblijven wat maakt dat zij geen banden meer hebben met Kosovo, dat hun kinderen in België geboren waren en nooit in Kosovo waren geweest.

Het enige motief dat de bestreden beslissing van 19 december 2018 in dit kader gaf was: die 'voorwaarden gelden echter voor al hun landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen.'

Verzoekers hadden hiertegen opgeworpen dat een eenvoudige lezing van dit motief leert dat de beslissing een louter sofisme, mintens een kringredenering hanteert en de logica geweld aan doet; verzoekers hadden vermelde omstandigheid van afwezigheid van ambassade precies als buitengewone omstandigheid ontwikkeld, terwijl het motief stelt dat het geen buitengewone omstandigheid is 'daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen'. Begrijpe wie kan.

Verzoekers hadden verder gesteld dat het afdoend geen motief was 'dat dit voor al hun landgenoten geldt; dit motief is niet terzake; de ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit 'al hun landgenoten' maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoekers, met name hun lang verblijf buiten Kosovo, hun politieke moeilijkheden in Kosovo, hun financiële situatie en het gegeven dat het gaat om een gezin met twee minderjarige kinderen, maar ook het gegeven dat zij een visum voor Bulgarije voor het ganse gezin zouden moeten bekomen.

2.2.

Door het arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019 wordt de bestreden beslissing vernietigd, met volgende motivering:

De Raad wijst erop dat de gemachtigde met betrekking tot het ingeroepen element van de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo en het zich moeten wenden tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije het volgende overweegt: "Voorts wijzen de verzoekers erop dat er geen Belgische ambassade is in Kosovo. De betrokkenen dienen zich richten tot de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije. Ze beweren dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is. De voorwaarden gelden echter voor al hun landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt daar ze geen buitengewone omstandigheden aantonen."

Vervolgens kan de Raad slechts samen met de verzoekende partijen vaststellen dat de gemachtigde een kringredenering hanteert en niet concreet ingaat op de specifiek door de verzoekende partijen in hun aanvraag van 27 Juli 2018 om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen in dit verband.

De verzoekende partijen hebben er in de voormelde aanvraag inderdaad op gewezen dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije moeten doen, want dat er in Kosovo geen Belgische ambassade aanwezig is en het diplomatiek kantoor in Pristina niet bevoegd zou zijn voor aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen.

Verder hebben de verzoekende partijen er inderdaad op gewezen dat zij een visum zouden moeten bekomen om Bulgarije legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen. Zij hebben daarbij gewezen op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Bulgarije, die gepaard gaat met heel wat administratief werk, financieel niet haalbaar is. Vervolgens hebben zij, zoals ook aangegeven in het huidig verzoekschrift, gewezen op het feit dat zij Kosovo in 2006 (de eerste verzoekende partij) en 2009 (de tweede verzoekende partij) ontvlucht zijn, op hun verblijf van elf respectievelijk negen jaar in België

en het gebrek aan banden met Kosovo. Daarnaast hebben zij gewezen op de relatief jonge leeftijd van de in België geboren kinderen en hun rechten vervat in een aantal bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991.

De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing vooreerst op het feit dat “de voorwaarden’ voor al hun landgenoten gelden. Het is niet duidelijk of de gemachtigde hiermee slechts doelt op het feit dat alle Kosovaren zich tot de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije moeten richten, of tevens op het feit dat zij een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden. De gemachtigde verwijst immers naar de aangehaalde visumvereiste met de inleidende zinsnede “ze beweren’. Anderzijds blijkt uit de betrokken motivering op zich niet dat de gemachtigde zou betwisten dat het bekomen van een visum voor Bulgarije vereist is om aldaar een verblijfsmachtiging op grond van de vreemdelingenwet te kunnen aanvragen. Wat er ook van zij, de gemachtigde concludeert uit het gegeven dat “de voorwaarden voor alle landgenoten van de verzoekende partijen gelden, dat er voor de verzoekende partijen geen uitzondering kan worden gemaakt, ‘daar ze geen buitengewone omstandigheden aantonen’. De verzoekende partijen kunnen echter gevolgd worden waar zij stellen dat dit een kringredenering betreft. Het ingeroepen element is volgens de gemachtigde immers geen buitengewone omstandigheid, omdat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden aantonen, waardoor geen uitzondering voor hen kan gemaakt worden op voorwaarden die voor alle Kosovaren gelden. Nergens zet de gemachtigde echter uiteen waarom de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen, op grond waarvan het volgens hen financieel en materieel onmogelijk is om een visum in Kosovo aan te vragen om zich naar Bulgarije te kunnen begeven en tevens om de reis naar Bulgarije met het hele gezin te maken, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn. De loutere verwijzing dat “de voorwaarden” gelden voor alle Kosovaren kan niet als een afdoende motivering worden beschouwd. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag van 27 juli 2018 immers niet louter algemeen aangehaald dat zij als Kosovaren de verblijfsaanvraag in Sofia, Bulgarije zouden moeten doen, maar tevens specifiek uiteengezet waarom dit voor hen financieel en materieel onmogelijk zou zijn. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is’, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen ‘geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

De verzoekende partijen voeren dan ook terecht aan dat de bestreden beslissing, met betrekking tot deze als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen van de aanvraag van 27 juli 2018, geen afdoende motivering bevat, zodat een schending van de formele motiveringsplicht voorligt.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich ertoe te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat bepaalde in de aanvraag ingeroepen elementen bij het nemen van de bestreden beslissing zouden zijn veronachtzaamd en daarentegen slechts aangeven het niet eens te zijn met de beoordeling van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Daarnaast geeft zij aan dat omtrent de in de aanvraag en het huidige verzoekschrift opnieuw aangehaalde elementen uitvoerig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat hij hoger precies heeft vastgesteld dat een afdoende motivering ontbreekt met betrekking tot de door de verzoekende partijen in hun aanvraag van 27 juli 2018 als buitengewone omstandigheid ingeroepen element met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo en hun financiële en materiele onmogelijkheid om zich tot de bevoegde ambassade te Sofia, Bulgarije te wenden. Op dit onderdeel van het enig middel gaat de verwerende partij echter niet concreet in, zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad in dit verband.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.3.

In de hier bestreden beslissing van 4 juli 2019 geeft verwerende partij dan volgende motivering:

2.4. [...]

2.4.1.

Vergeleken met de beslissing van 19.12.2018 wordt in de hier bestreden beslissing van 4.7.2019 het volgende gedaan: het kernmotief (kunnen naar Sofia om de aanvraag te doen, zoals elke Kosovaar blijft behouden. Voor de vorm worden dan nog andere motieven toegevoegd.

In eerste instantie is dergelijke motivering niet afdoende. [...]

In tweede instantie wordt er op gewezen dat in essentie het kernmotief volledig behouden blijft, met name dat zij het visum in Sofia moeten aanvragen, daar dit voor alle Kosovaren geldt en andere Kosovaren dit wel doen of moeten doen. In de vernietigde beslissing van 19.12.2018 luidde het dat deze voorwaarden 'gelden voor al hun landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen'. In de hier bestreden beslissing van 4.7.2019 luidt het dan dat er 'regelmatig Kosovaren zijn die een aanvraag indienen via...Sofia'. 'Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als de betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaren.

Het is duidelijk dat de kernredenering in beide beslissingen dezelfde is. Het is niet omdat er andere termen gehanteerd worden en dat de tweede beslissing een parafrasering is van de eerste dat zij zouden verschillen. Maar de kern van de discussie is dat de beslissing opnieuw als uitgangspunt de situatie van 'alle Kosovaren', 'hun landgenoten', 'al de betrokkenen' neemt, terwijl dit totaal niet relevant is in deze discussie. Het enige relevante is of het verzoekers zelf een buitengewone omstandigheid uitmaakt, gezien de door hen ingeroepen motieven, dat zij een visum moeten gaan aanvragen in Sofia. Door opnieuw als uitgangspunt de situatie van 'alle Kosovaren' te nemen, negeert de beslissing de kernredenering van het arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019, en schendt het opnieuw artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In derde instantie wordt nog gewezen op de objectieve moeilijkheden voor een Kosovaarse familie die terugkeert uit een EU-land om een visum in Sofia te bekomen. In eerste instantie moeten verzoekers de toelating bekomen om naar Bulgarije, een EU-land te reizen. Het is niet evident dat dergelijke toelating zal verleend worden aan personen die een ander EU-land België hebben moeten verlaten. Dit brengt ook tijd en kosten met zich mee. Verder moet de Belgische ambassade in Sofia dan nog een visum geven aan verzoekers om naar België te reizen.

2.4.2.

In ondergeschikte orde gaan verzoekers nog in op de andere motieven.

In eerste instantie wordt gesteld dat deze louter voor de vorm zijn toegevoegd, post factum motivering zijn, en ook louter stereotiepe motiveringen zijn, en ook onjuist zijn.

In tweede instantie wat betreft het motief dat verzoekers de administratieve onmogelijkheid om Bulgarije legaal te betreden niet zouden aantonen, en dat zij toch nog familie zouden hebben in Kosovo.

Verzoekers kan niet gevraagd worden een negatief bewijs voor te brengen.

Verzoekers hebben hiervoor wel redelijke argumenten ontwikkeld:

In eerste instantie wordt gesteld dat verzoekers zo zij de aanvraag niet in België kunnen doen, deze zouden moeten doen bij de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije. In Kosovo is er immers geen Belgische ambassade aanwezig. Enkel een diplomatiek kantoor te Pristina dat niet bevoegd is voor aanvragen tot verblijfsmachtiging o.b.v. de Vreemdelingenwet. Verzoekers zouden aldus een visum moeten bekomen om Bulgarije legaal te betreden om aldaar het verzoek tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Hier is er sprake van een administratieve onmogelijkheid. Voor verzoekers is het immers zowel financieel als materieel onmogelijk om eerst een visum te bekomen voor Bulgarije. Verzoekers beschikken slechts over beperkte financiële middelen om te overleven. Een reis naar Bulgarije, dat gepaard gaat met heel wat administratief werk, met het hele gezin is hierdoor financieel niet haalbaar. Daarnaast zijn verzoekers Kosovo ontvlucht in 2006, 2009 voor verzoekster, en verblijven aldus reeds 11 jaar, 9 jaar voor verzoekster, ononderbroken in België. Verzoekers hebben geen banden meer met Kosovo. Daarnaast dient er rekening gehouden te worden met de relatief jonge leeftijd van de in België geboren kinderen en hun rechten vervat in de artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dit gegeven dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld. Verzoekers verblijven immers reeds 11 jaar, 9 jaar voor verzoekster, onafgebroken in België. Bij die redelijke overweging dient ook de proportionaliteit in acht te worden genomen; het is buiten proportie om van verzoekers te vragen dat zij de aanvraag in Kosovo zouden doen; alleszins is dit bij afweging tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk.

De bestreden beslissing beoordeelt deze argumenten niet in redelijkheid. De redelijkheid gebiedt te aanvaarden dat personen in een dergelijke situatie inderdaad niet over de nodige financiële middelen beschikken om de reis én naar Kosovo, én naar Bulgarije te ondernemen, en daar dan nog enkele maanden, met hun twee kinderen, te verblijven.

Verwerende partij is overigens met zichzelf in tegenspraak waar zij verder in de beslissing stelt dat het verzoekers 'niet toegestaan is om arbeidsprestaties tegen betaling in België te leveren'. Het is dus duidelijk dat beslissing zelf aanvaardt dat verzoekers in een precaire financiële situatie in België zijn.

Wat betreft het motief dat het 'aannemelijk is dat verzoekers in Kosovo nog steeds beschikken over verwanten, vrienden of kennissen, die bereid zijn om hen te helpen, indien dit al nodig zou zijn', merken verzoekers op dat dit een stereotiep en algemeen motief is dat standaard in dit soort beslissingen wordt gehanteerd, maar geen grond heeft. De in de bestreden beslissing in dit kader concreet aangehaalde argumenten falen in alle opzichten. Er wordt gesteld dat mijnheer bij zijn asielaanvraag op 13.8.2008 zijn ouders en een zus heeft achtergelaten in het herkomstland. Dit is geen motief anno 2019. Het gaat om een situatie van ruim tien jaar geleden, die intussen volledig gewijzigd is. Er wordt gesteld dat mevrouw op 29.1.2010 verklaarde dat zij haar vader, twee broers en 3 zussen heeft achtergelaten, en dat zij geen contact meer met hen had omdat zij tegenhaar wil ging uitgetrouwd worden, maar 'dat het niet ondenkbaar is dat zij inmiddels telefonisch of via sociale media dit contact heeft hersteld'. Zij zou ook nog verklaard hebben met een neef in contact te staan. Ook dit gegeven uit 2010 kan in 2019 niet redelijk als motief worden aangewend.

Ook dat eender wat verondersteld wordt, zonder verzoekers hierover maar te horen, en dan als motief te gebruiken gaat niet op. De motieven moeten ernstig en actueel zijn en een materiële grond hebben. Minstens is hier ook sprake van de schending van het hoorrecht.

Wat betreft het motief dat verzoekers beroep kunnen doen op het IOM, om zo nodig steun te krijgen voor hun terugreis, en dat het IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer te vergemakkelijken.

Dit motief maakt duidelijk dat de aanvraag van verzoekers niet beoordeeld wordt vanuit het wettelijk kader van buitengewone omstandigheden, die gaan over onmogelijkheid op tijdelijke terugkeer, maar dat wordt uitgegaan van een definitieve 'duurzame' terugkeer.

Op zich is dergelijk motief dat in strijd is met artikel 9bis vreemdelingenwet een voldoende grond om de beslissing te vernietigen.

Het IOM geeft overigens slechts tussenkomst aan afgewezen asielzoekers die niet de intentie hebben om terug te keren naar België, maar die inderdaad definitief willen terugkeren naar hun land van herkomst. In die zin is het een motief dat past als een tang op een varken.

Wat betreft het motief dat het de verantwoordelijkheid is van de ouders ten opzichte van hun kinderen dat zij zich in illegaal verblijf 'genesteld' (sic) hebben in een poging om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, en dat het hen niet toegelaten is om in België arbeidsprestaties te leveren tegen betaling, en dat zij niet aantonen dat zij in hun herkomstland geen inkomen uit arbeid zouden kunnen halen om in de levensbehoeften van het gezin te voorzien.

Ook dit motief heeft geen uitstaans met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, maar gaat ervan uit dat verzoekers definitief naar Kosovo moeten terugkeren. Ook de houding van verzoekers in verband met hun verblijf in België, is op zich geen motief om de buitengewone omstandigheden te weerleggen. Te buiten gelaten wat op dit punt aan verzoekers kan 'verweten' worden, quod non, kan dit geen motief zijn om te stellen dat het verzoek in het herkomstland kan ingediend worden. Dit staat los van de houding van verzoekers in het kader van hun zeer lang verblijf in België.

Het laatste motief dat terugkeer naar hun herkomstland en de 'tussenstop' via de Belgische post in Sofia slechts een tijdelijk oponthoud betreft, verhuult niet de voorliggende motieven dat in feite wordt uitgegaan van een definitieve terugkeer van verzoekers naar Kosovo. Ook wordt in dit motief de zelfs objectieve

moelijkheidsgraad (in casu gaat het om de subjectieve moelijkheidsgraad) om het visum aan te vragen, onverantwoord geminimaliseerd. Ook de algemeenheid dat 'nergens blijkt dat dit voor de kinderen zodanig moeilijk zou zijn dat hun rechten daarbij geschonden zouden worden' schendt de motiveringsverplichting. Verzoekers hadden in dat kader precieze argumenten aangehaald welke moeilijkheden dit voor de kinderen zou meebrengen. Deze precieze argumenten dienden beantwoord te worden. Dit is niet het geval.

3.

Verzoekers hadden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen, de situatie van de twee minderjarige kinderen ingeroepen (niet enkel ten gronde zoals de beslissing beweert, maar ook inzake de ontvankelijkheid, zie vierde en laatste alinea pagina 4 aanvraag 9bis).

De bestreden beslissing geeft in dat kader motieven die geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of die onjuist zijn: 'dat zij het enkel aan zichzelf te danken hebben', 'dat hen geen recht op onderwijs werd ontzegd', 'dat zij hun scholing dit schooljaar nog maar eens zijn gestart tijdens irregulier verblijf ; dat het 'enkel aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd'; dat nergens blijkt dat zij hun scholing niet kunnen verderzetten in hun thuisland.'

De beslissing stelt verder zonder enig onderzoek dat de kinderen hun scholing zouden kunnen verderzetten in het thuisland en dat zij geen bijzonder onderwijs moeten volgen.

De beslissing kan die laatste beweringen niet weerhouden zonder enig onderzoek of zonder verzoekers hierover gehoord te hebben.

Het gaat er over dat de twee in België geboren kinderen van thans 7 jaar en 4 jaar, sinds hun geboorte hier verblijven en er schoollopen vanaf de kleuterklas.

Verzoekers hadden opgeworpen dat het Kinderrechtenverdrag en met name de artikels 3,4,9,24 en 28 ervan dienden gerespecteerd te worden en dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen', en het buiten proportie is de aanvraag in Kosovo te moeten gaan doen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.

De bestreden beslissing maakt geen enkele proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoekers en hun kinderen, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen: 'Nergens blijkt een schending van het kinderrechtenverdrag.' Dit is een louter algemeen motief. Alleszins wordt het belang van de kinderen niet als 'eerste overweging' genomen, hoewel dit de vereiste is van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

4.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekers in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet ten gronde ontwikkelde elementen, geen elementen die kunnen genegeerd worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Verzoekers hebben overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, in België geboren kinderen, vestiging van het centrum van hun belangen in België, vrees voor terugkeer naar Kosovo... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

Het vierde onderdeel lichten verzoekers toe als volgt:

"Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgekeurde criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet hadden verzoekers in hun aanvraag gewezen op ondermeer de criteria lang verblijf, lange asielprocedure, schoolgaande kinderen ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet. Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als verzoekers zijn (meer dan 10 jaar verblijf in België; schoolgaande kinderen; perspectief op werk; relatief jong gezin...).

Verzoekers refereren in dit kader naar gelijkaardige dossiers met ondermeer de OV nummers 6277196, 5974811, 5522857,...

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidspincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd."

Het vijfde onderdeel lichten verzoekers toe als volgt: [...].

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en voor artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad wijst er vooreerst op dat ondanks het lijvig administratief dossier van verzoekers, de aanvraag van 27 juli 2018 niet werd opgenomen, op enkele stukken in de inventaris vermeld na. De gemachtigde belemmert hierdoor op ernstige wijze de wettigheidscontrole die de Raad moet uitoefenen. Echter, verzoekers hebben de betrokken aanvraag zelf weergegeven in het verzoekschrift. Verweerder betwist

in de nota niet dat dit overeenkomt met de aanvraag en in de *“synthese-nota aangevat dd. 11.12.2018 en nu na vernietiging hernomen dd. 03.07.2019”* die zich in het administratief dossier bevindt, heeft de gemachtigde verkort opgelijst welke elementen door verzoekers worden ingeroepen in hun aanvraag. Deze elementen blijken eveneens op uitgebreidere wijze uit de aanvraag zoals weergegeven door verzoekers in hun verzoekschrift. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de aanvraag van 27 juli 2018 om machtiging tot verblijf, zoals die is weergegeven in het verzoekschrift, niet zou overeenstemmen met de werkelijk ingediende aanvraag.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kunnen: *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit dit principe-arrest van de Raad van State blijkt reeds dat als typische buitengewone omstandigheden de afwezigheid van Belgische diplomatieke of consulaire post kunnen worden aangevoerd, evenals moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen.

Verzoekers hebben er in hun aanvraag op gewezen dat zij ertoe verplicht zijn de aanvraag in te dienen op de Belgische ambassade in Sofia omdat er in Kosovo geen Belgische ambassade aanwezig is. Het diplomatiek kantoor te Pristina is niet bevoegd voor de aanvragen tot verblijfsmachtiging op grond van de Vreemdelingenwet. Verzoekers zouden dus een visum moeten bekomen om Bulgarije legaal te betreden om aldaar een verzoek tot verblijfsmachtiging te kunnen indienen. Verzoekers stellen in de aanvraag dat dit onmogelijk is omdat het voor hen financieel en materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen voor Bulgarije en omdat ze slechts beschikken over beperkte financiële middelen om te overleven. Daarom is een reis met het hele gezin naar Bulgarije financieel niet haalbaar. Ze wezen er ook op dat ze Kosovo respectievelijk in 2006 en 2009 zijn ontvlucht en bij de aanvraag in 2018 reeds 11 en 9 jaar ononderbroken in België verbleven. Daarnaast wezen ze nog op de jonge leeftijd van de kinderen, die in België zijn geboren, nl. 7 en 4 jaar oud. Verzoekers vervolgden in de aanvraag dat de proportionaliteit in acht moet worden genomen en wezen er specifiek op dat indien zij de aanvraag van een verblijfsmachtiging bij de consulaire post in Bulgarije zouden moeten doen, de kinderen belangrijke schooljaren of schoolmaanden zouden verliezen. Zij achtten de verplichting om de aanvraag van de verblijfsmachtiging bij de bevoegde post in Bulgarije in te dienen dan ook strijdig met artikel 8 van het EVRM. Tot slot haalden verzoekers nog aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Kosovo omdat persoonlijke redenen van verzoekster een rol spelen. Verzoekster stelt Kosovo te hebben verlaten uit angst voor haar leven en was door haar familie beloofd aan een zeer belangrijk persoon. Haar familie had al een som van 7000 euro ontvangen. Omwille van de belangrijkheid van die persoon vreest verzoekster wraak. Ze sluiten af met *“er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig”*.

De gemachtigde stelt aangaande deze elementen het volgende in de bestreden beslissing:

“Het feit dat de betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Sofia, Bulgarije, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Kosovaren die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als de betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaren.

De betrokkenen menen echter dat zij in de administratieve onmogelijkheid zouden zijn om Bulgarije legaal te betreden. We merken op dat de betrokkenen deze zogenaamde administratieve onmogelijkheid niet staven met enig bewijsstuk. Ook de bewering dat het voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk zou zijn om eerst een visum te bekomen voor Bulgarije, wordt met geen enkel bewijsstuk gestaafd en kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bij zijn asielaanvraag verklaarde mijnheer dd. 13.08.2008 dat hij zijn ouders en een zus, A., heeft achtergelaten in het herkomstland, terwijl mevrouw verklaarde op 29.01.2010 dat zij haar vader, 2 broers en 3 zussen heeft achtergelaten in Kosovo, doch zij had toen op dat moment naar eigen zeggen geen contact met hen omdat zij tegen haar wil om ging uitgethuwelijkt worden. Het is niet ondenkbaar dat zij inmiddels telefonisch of via sociale media dit contact heeft hersteld. En zelfs indien dit niet zo zou zijn, dan wordt

in deze context gewezen op het feit dat zij zelf verklaarde dat ze wel nog met een neef in contact stond. De betrokkenen werden geboren en getogen en hebben decennialang verbleven in het land, dat nu Kosovo heet. Het is dan ook aannemelijk dat ze er nog steeds beschikken over verwanten, vrienden of kennissen, die bereid zijn om hen te helpen, indien dit al nodig zou zijn.

Bovendien staat het hen vrij om, wat hun terugkeer betreft, beroep te doen op Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Het is de verantwoordelijkheid van de ouders om het nodige te doen in functie van het hoger belang van hun kinderen en derhalve te opteren voor de meest duurzame oplossing. Het druist in tegen het belang van de kinderen om zich in illegaal verblijf te nestelen in een poging om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. In België is het hen niet toegestaan om arbeidsprestaties te leveren tegen betaling. Daartegenover staat dat zij niet aanhalen dat zij als volwassen mensen geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen in het herkomstland om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin, zodat zij niet dienen af te hangen van derden.

De terugkeer naar hun herkomstland en de tussenstop via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia (sofia@diplobel.fed.be.) om aldaar een visum aan te vragen, om alsnog opnieuw maar dan op legale wijze naar België te komen, betreft slechts een tijdelijk oponthoud. Nergens uit blijkt dat dit voor de kinderen zodanig moeilijk zou zijn dat hun rechten daarbij geschonden zouden worden. Ten overvloede wordt opgemerkt dat mijnheer reeds het voorwerp werd van een Proces-verbaal nr. AN.55.LB/02340911 betreffende diefstal.”

Verzoekers komen in het derde onderdeel van het enig middel terug op het feit dat zij slechts over beperkte financiële middelen beschikken zodat een reis naar Bulgarije niet mogelijk is, dat zij destijds Kosovo ontvlucht zijn, dat zij reeds respectievelijk 11 en 9 jaar ononderbroken in België verblijven wat maakt dat ze geen banden meer hebben met Kosovo en dat hun jonge kinderen in België zijn geboren. Verzoekers wijzen erop dat in de eerste onontvankelijkheidsbeslissing volgend op de aanvraag enkel werd gesteld dat die voorwaarden (voor het indienen van de aanvraag in Sofia) gelden voor alle landgenoten, zodat er voor hen geen uitzondering kan gemaakt worden daar zij geen buitengewone omstandigheden aantonen. Verzoekers voerden hiertegen aan dat dit een kringredenering betrof en dat de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden moet beoordeeld worden vanuit de specifieke individuele situatie van verzoekers en zij ook specifieke elementen eigen aan hun zaak hadden aangebracht. De Raad is deze redenering in het arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019 gevolgd.

Tegen de huidige motieven voeren verzoekers aan dat het kernmotief behouden is gebleven, nl. dat de aanvraag in Sofia kan gebeuren zoals elke Kosovaar dat moet doen. De beslissing neemt opnieuw als uitgangspunt de situatie van alle Kosovaren, terwijl dit volgens verzoekers niet relevant is, gezien moet uitgemaakt worden of het voor verzoekers zelf een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van de door hen ingeroepen motieven. Verzoekers menen dan ook dat de kernredenering van het arrest nr. 222 504 werd genegeerd. Verzoekers wijzen verder op de objectieve moeilijkheden voor een Kosovaarse familie die een ander EU-land, nl. België heeft moeten verlaten, om een visum te krijgen om naar Bulgarije te reizen. Verder moet dan nog een aanvraag in Sofia ingediend worden. Dit alles brengt tijd en kosten mee. Verder gaan verzoekers in op het motief dat ze de administratieve onmogelijkheid om Bulgarije legaal te betreden niet aantonen en dat ze nog familie hebben in Kosovo. Ze wijzen erop dat hen niet kan gevraagd worden negatief bewijs voor te leggen en citeren uit hun aanvraag dat ze redelijke argumenten hadden ontwikkeld. Verzoekers zijn van oordeel dat de gemachtigde die door hen aangehaalde elementen niet redelijk heeft beoordeeld. De redelijkheid gebiedt volgens hen te aanvaarden dat personen in een dergelijke situatie niet over de financiële middelen beschikken om de reis naar Kosovo en naar Bulgarije te ondernemen en daar dan nog enkele maanden met hun twee kinderen te verblijven. Verzoekers menen dat de gemachtigde tegenstrijdig motiveert door in de beslissing zelf te stellen dat het hen niet toegestaan is om arbeidsprestaties tegen betaling in België te leveren. Hierdoor aanvaardt de beslissing zelf dat verzoekers in een precaire financiële situatie in België zijn. Wat betreft het motief dat verzoekers wellicht nog beschikken over familie, vrienden of kennissen, die bereid zijn om te helpen, wijzen verzoekers erop dat dit een stereotiep motief is, dat geen grond

heeft. Waar de gemachtigde wel concreet verwijst naar verklaringen van verzoekers in de asielaanvraag in 2008 of 2010 over achtergelaten familieleden, menen zij dat niet ernstig naar verklaringen van ruim 10 jaar geleden kan verwezen worden. Ook wat het motief betreft aangaande de verklaring van verzoekster in haar asielprocedure dat zij geen contact meer heeft met haar familie omdat ze tegen haar wil ging uitgehuwelijkt worden maar *“dat het niet ondenkbaar is dat zij inmiddels telefonisch of via sociale media dit contact heeft hersteld”*, achten verzoekers dit onredelijk. Verzoekers wijzen erop dat dit veronderstellingen zijn, zonder hen hierover na zo'n geruime tijd te horen.

Vervolgens gaan verzoekers in op het motief dat IOM hen de nodige steun kan geven en ook over een reïntegratiefonds beschikt dat als doel heeft de “duurzame” terugkeer te vergemakkelijken. Ze voeren aan dat hieruit blijkt dat de aanvraag van verzoekers, anders dan wat zou moeten, wordt beoordeeld vanuit het perspectief van een “duurzame” terugkeer en niet vanuit het perspectief van een tijdelijke terugkeer, hetgeen strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze stippen aan dat de IOM enkel tussenkomst biedt aan verzoekers van internationale bescherming die niet de intentie hebben om terug te keren naar België, maar die inderdaad definitief willen terugkeren naar hun herkomstland.

Voorts gaan verzoekers in op het motief dat de terugkeer naar het herkomstland en de “tussenstop” via de Belgische post in Sofia slechts een tijdelijk oponthoud betreft. Ze wijzen erop dat uit de voorliggende motieven blijkt dat de gemachtigde eigenlijk uitgaat van een duurzame terugkeer naar Kosovo en dat de objectieve moeilijkheidsgraad voor de aanvraag in Sofia onverantwoord wordt geminimaliseerd. Ook de algemeenheid dat *“nergens blijkt dat dit voor de kinderen zodanig moeilijk zou zijn dat hun rechten daarbij geschonden zouden worden”*, schendt volgens verzoekers de motiveringsverplichting nu zij in het kader van de aanvraag precieze argumenten hadden aangehaald welke moeilijkheden dit voor de kinderen zou meebrengen. Die precieze argumenten dienen volgens verzoekers beantwoord te worden, hetgeen niet het geval is. Tot slot wijzen verzoekers erop dat verschillende elementen ten gronde, ook in het onderdeel ontvankelijkheid werden aangehaald, zoals onder meer de vrees voor terugkeer naar Kosovo en die niet mogen worden afgedaan als overige elementen die enkel betrekking hebben op de beoordeling ten gronde.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde aangaande de opgeworpen moeilijkheid om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in Sofia in te dienen, in de eerste plaats inderdaad teruggrijpt naar het motief dat andere Kosovaren geconfronteerd worden met dezelfde problemen als de betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg en dat deze problemen “dan ook” niet kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaren. De Raad heeft hier evenwel reeds over gesteld in zijn arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019 dat *“de loutere verwijzing dat “de voorwaarden” gelden voor alle Kosovaren [...] niet als afdoende motivering [kan] worden beschouwd. De verzoekende partijen hebben immers in hun aanvraag van 27 juli 2018 immers niet louter algemeen aangehaald dat zij als Kosovaren de verblijfsaanvraag in Sofia, Bulgarije zouden moeten doen, maar tevens specifiek uiteengezet waarom dit voor hen financieel en materieel onmogelijk zou zijn. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.”* De gemachtigde kon in casu dan ook niet volstaan met wederom een verwijzing dat deze vereiste om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia voor alle Kosovaren geldt, maar heeft dit ook niet gedaan. De Raad stelt immers vast dat in deze bestreden beslissing, de gemachtigde zijn redenering niet heeft beperkt tot dit motief en heeft getracht rekening te houden met de concrete in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen, zodat de Raad van oordeel is dat het gewijsde van het voormeld arrest wel door de gemachtigde is gerespecteerd. De Raad volgt dan ook niet waar verzoekers stellen dat de kernredenering van het voormeld arrest werd genegeerd.

Bijgevolg moet nagegaan worden of de gemachtigde op een zorgvuldige en niet op kennelijk onredelijke wijze met die elementen heeft rekening gehouden om tot de conclusie te komen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheid aanvoeren die hen toch toelaat de aanvraag in België in te dienen en of de motivering afdoende is en bijvoorbeeld niet op tegenstrijdige motieven steunt.

Zoals de gemachtigde zelf erkent, brengt het feit dat de aanvraag moet worden ingediend in Sofia en niet kan ingediend worden in Kosovo, bijkomende kosten en een omweg met zich mee. De vraag is dus of verzoekers terecht aanvoeren dat dit voor hun specifieke situatie bijzonder moeilijk is, dermate dat het disproportioneel is om van hen te verwachten dat zij zich als gezin met twee kleine kinderen naar Sofia moeten begeven, eerst nadat zij een visum hebben kunnen bekomen en vervolgens om aldaar de

aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekers hebben immers aangevoerd in de aanvraag dat zij slechts over beperkte financiële middelen beschikken om te overleven en een reis met het hele gezin naar Bulgarije financieel niet haalbaar is. Zij voerden eveneens aan dat indien zij de aanvraag om een machtiging tot verblijf in Sofia zouden moeten doen, de kinderen belangrijke schoolmaanden zouden verliezen. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers de financiële en materiële onmogelijkheid om dat visum voor Bulgarije te bekommen met geen enkel bewijsstuk staven en dat verder kan aangenomen worden dat verzoekers verwanten, vrienden of kennissen hebben, die bereid zijn om te helpen. Meer concreet verwijst de gemachtigde naar familieleden van verzoekers.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in de aanvraag niet enkel hebben gesteld dat het administratief en financieel moeilijk is om een visum te bekommen voor Bulgarije, maar eveneens financieel onmogelijk is om zich met het hele gezin naar Bulgarije te begeven om daar de aanvraag in te dienen. Verzoekers wijzen er terecht op dat de gemachtigde in de beslissing zelf erkent dat het verzoekers niet is toegestaan om arbeidsprestaties tegen betaling in België te leveren en dus dat de gemachtigde zelf aanvaardt dat zij zich in een precaire financiële situatie bevinden. De Raad volgt verzoekers dan ook waar zij stellen dat de gemachtigde op dit punt met zichzelf in tegenspraak is aangezien men enerzijds stelt dat geen bewijs voorligt van beperkte financiële middelen, doch anderzijds erkend wordt dat loon uit arbeid voor de verzoekers onmogelijk is. Bijkomend stelt de Raad vast dat bij de aanvraag een stuk 15 was gevoegd, dat volgens de inventaris betrekking heeft op *“verklaringen kennissen i.v.m. integratie”*. In het administratief dossier zijn lang niet alle volgens de inventaris gevoegde stukken opgenomen, doch wel een stuk “15” waarin ene W.N., van Belgische nationaliteit verklaart dat zij verzoeker elke maand helpt met een bijdrage van 100 euro en hierbij verklaart *“Dit is nodig opdat meneer in zijn levensonderhoud kan voorzien.”* Ook in de *“synthese-nota aangevat dd. 11.12.2018 en nu na vernietiging hernomen dd. 03.07.2019”* dat zich in het administratief dossier bevindt staat onder *“Bijlagen”, “getuigenissen van 2 Belgen die hem maandelijks financieel steunen met een vast bedrag”*. De Raad is dan ook van oordeel dat in casu, gezien het specifiek gevoegde stuk bij de aanvraag en hetgeen hierover uitdrukkelijk in de synthesenota werd opgenomen, inderdaad niet op redelijke wijze is vastgesteld dat geen enkel bewijsstuk voorligt waarmee verzoekers de door hen voorgehouden financiële en materiële onmogelijkheid (minstens grote financiële moeilijkheid) om de aanvraag in Bulgarije in te dienen, hebben willen aantonen. De gemachtigde is bijgevolg niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of heeft minstens niet de zorgvuldigheid gehad met dit stuk gevoegd bij de aanvraag rekening te houden. Ten overvloede en geheel subsidiair stipt de Raad nog aan dat in casu eveneens werd aanvaard dat het verzoekschrift pro deo werd ingediend, hetgeen een vermoeden van onvermogen inhoudt.

Verder heeft de gemachtigde nog gewezen op de hulp die kan verondersteld worden te komen van verwanten, vrienden of kennissen in Kosovo. Wat betreft de “vrienden en kennissen” kan de Raad verzoekers volgen dat dit een stereotiep en in casu te algemeen motief is om aan te nemen dat, na een langdurige afwezigheid van respectievelijk 11 en 9 jaar, nu verzoekers blijkens het administratief dossier afzonderlijk naar België zijn gekomen en elkaar hier hebben leren kennen, nog kunnen rekenen op “vrienden en kennissen” om kosten te vergoeden die gepaard gaan met het aanvragen van een visum voor Bulgarije en het ondernemen van de reis met hun hele gezin naar Sofia om daar de aanvraag in te dienen. Echter, wat betreft de familie, heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot een algemeen stereotiep standpunt maar wel concreter verwezen naar de respectievelijke verklaringen van verzoekers in hun beschermingsverzoeken. De Raad volgt de gemachtigde dat in principe van dichte familie, ook na lange afwezigheid, wel kan verwacht worden dat zij bereid zijn te helpen, indien nodig. Echter, de gemachtigde erkent zelf dat verzoekster, bij haar verwijzing naar haar vader, broers en zussen in Kosovo, in haar beschermingsprocedure had verklaard geen contact met hen te hebben omdat ze tegen haar wil ging uitgehuwelijkt worden. De Raad leest immers: *“mevrouw verklaarde op 29.01.2010 dat zij haar vader, 2 broers en 3 zussen heeft achtergelaten in Kosovo, doch zij had toen op dat moment naar eigen zeggen geen contact met hen omdat zij tegen haar wil om ging uitgehuwelijkt worden.”* Doch de gemachtigde vervolgt: *“het is niet ondenkbaar dat zij inmiddels telefonisch of via sociale media dit contact heeft hersteld”* en indien dit niet zo zou zijn dat zij wel verklaarde nog met een neef in contact te zijn. Verzoekers stellen evenwel dat dit eender welke veronderstelling is, die niet redelijk gestoeld kan zijn op een verklaring van negen jaar geleden. De Raad volgt in casu dat na een zeer lange onderbreking, niet zonder meer nog op redelijke wijze kan verondersteld worden dat “een neef” wel zal instaan voor de nodige kosten van een aanvraag om verblijfsmachtiging van een gezin van vier personen in Bulgarije. En verder blijkt, gezien hetgeen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in de internationale beschermingsprocedure specifiek heeft vastgesteld, dat de gemachtigde inderdaad louter veronderstelt dat ondanks de problematiek van de uithuwelijking *“het niet ondenkbaar is dat zij inmiddels telefonisch of via sociale media dit contact heeft hersteld”*. Zo blijkt immers in casu uit de beslissing van het CGVS van 22 oktober 2010, dat zich in het administratief

dossier bevindt, dat het CGVS het beschermingsverzoek van verzoekster dat was gestoeld op de problematiek van uithuwelijking weliswaar heeft afgewezen, doch dat hij dit niet gedaan heeft op grond van een gebrek aan geloofwaardigheid. Hij was enerzijds van oordeel dat de problematiek van uithuwelijking niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag aangezien dit een probleem is van interfamiliale aard en anderzijds heeft hij de subsidiaire bescherming geweigerd omdat verzoekster werd geacht beroep te kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en omdat zij terecht kan in opvanghuizen na eventuele mishandeling. Het beroep tegen die beslissing werd door de Raad verworpen, maar enkel omwille van de afwezigheid ter zitting. Verzoekers kunnen dan ook in casu gevolgd worden dat het motief dat het niet ondenkbaar is dat verzoekster inmiddels telefonisch of via sociale media het contact met haar familie heeft hersteld, in dit specifiek geval weinig ernstig is en materiële grond ontbreekt. Des te meer en ten overvloede ontbreekt grond om te veronderstellen dat die familieleden zullen bereid zijn het gezin van verzoekers ook nog financieel bij te staan om de aanvraag in Sofia te gaan indienen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers eveneens een punt hebben dat de verwijzing van de gemachtigde naar de eventuele steun van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM) voor de terugreis en de re-integratie bij "duurzame" terugkeer naar het land van herkomst, duidelijk enkel betrekking heeft op steun voor afgewezen verzoekers van internationale bescherming die de intentie hebben om definitief naar hun land terug te willen keren en die niet de intentie hebben om naar België terug te keren. De gemachtigde verwijst immers naar beroepsopleidingen, het opstarten van kleine zakenprojecten etc. hetgeen duidelijk kadert in de visie van een duurzame terugkeer naar het herkomstland, terwijl thans de vraag voorligt of verzoekers een buitengewone omstandigheid aannemelijk maken dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om hun aanvraag om een verblijfsmachtiging voor België in te dienen vanuit Sofia. De gemachtigde kan in dat kader inderdaad niet op redelijke wijze verwijzen naar de steun van de IOM.

Waar de gemachtigde vervolgens het enkel heeft over een "tussenstop" via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia, hetgeen een "tijdelijk oponthoud" betreft, volgt de Raad in casu dat de gemachtigde hiermee de moeilijkheidsgraad voor een gezin met kleine kinderen dat heeft aannemelijk gemaakt zich in een financiële precaire situatie te bevinden (zie supra), heeft geminimaliseerd om de aanvraag in te dienen vanuit Bulgarije. Verder motiveert de gemachtigde aangaande de kinderen dat *"nergens uit blijkt dat dit voor kinderen zodanig moeilijk zou zijn dat hun rechten daarbij geschonden zouden worden."* Verzoekers stippen evenwel terecht aan dat met deze algemeenheid niet afdoende wordt geantwoord op de precieze moeilijkheden die zij voor hun kinderen hadden aangehaald in de aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekers immers concreet geweest hadden op het feit dat hun kinderen door die verplichting om in Sofia de aanvraag in te dienen belangrijke schoolmaanden zouden verliezen. Dit argument is evenwel van belang ontdaan wat het jongste kind betreft, dat nog niet schoolplichtig is, maar het belang wat het oudste kind betreft blijft overeind, zodat het de gemachtigde toekwam hieromtrent te motiveren. De motieven eerder in de beslissing, die betrekking hebben op scholing in het herkomstland, hebben immers geen betrekking op de situatie in Bulgarije en het is nochtans niet betwist dat verzoekers, niet in hun herkomstland maar wel in Sofia hun aanvraag moeten indienen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt om de voormelde redenen aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen blijkt dat verweerder eveneens verwijst naar het principe-arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009. Dit arrest stelt evenwel niet alleen dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de internationale beschermingsprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, enkel de gegrondheid van de aanvraag betreffen maar eveneens dat als typische buitengewone omstandigheden de afwezigheid van Belgische diplomatieke of consulaire post kunnen worden aangevoerd, evenals moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen. Het zijn deze laatste twee elementen die verzoekers in casu in de aanvraag hebben aangevoerd.

Zoals supra gesteld volgt de Raad verweerder in de nota dat in de huidige beslissing tegemoet gekomen is aan het gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 222 504. De gemachtigde heeft nu niet enkel gewezen op het feit dat van elke Kosovaar wordt verwacht dat hij zich voor het indienen van de

aanvraag tot verblijfsmachtiging wendt tot de bevoegde post in Sofia, maar heeft ook getracht rekening te houden met de concrete in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen voor dit gezin met twee kinderen. Waar verweerder in de nota verder stelt dat het aan de aanvrager is om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen en niet aan het bestuur, kan hij eveneens gevolgd worden. De Raad stelt evenwel vast in casu dat verzoekers in de aanvraag uitgebreid zijn ingegaan op de concrete redenen waarom dit voor hun gezin bijzonder moeilijk is om enerzijds een visum te bekomen om zich legaal naar Bulgarije te begeven en anderzijds de reis naar Sofia te ondernemen met hun kleine kinderen, waarvan 1 kind schoolplichtig is. Het kwam de gemachtigde toe om de concrete redenen op een redelijke, zorgvuldige en niet tegenstrijdige wijze te onderzoeken en hierover op een afdoende wijze te motiveren. De Raad heeft evenwel in casu om de hoger vermelde redenen vastgesteld, dat dit niet het geval is.

Verweerder verwijst naar het arrest nr. 177 177 van 27 oktober 2016 waarbij de afwezigheid van een ambassade in Kosovo niet strijdig werd bevonden met de motiveringsplicht. Vooreerst merkt de Raad op dat in een continentale rechtstraditie de arresten geen precedentwerking hebben. Daarnaast blijkt eveneens dat de feitelijke situatie in de voormelde zaak in geen geval vergelijkbaar was met de thans voorliggende zaak. De zaak had betrekking op een alleenstaande man en hij liet volledig na om in te gaan op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de buitengewone omstandigheden die hij had opgeworpen. Die verzoekende partij deed zelfs geen poging om de motivering van de gemachtigde in zijn verzoekschrift te weerleggen. Verder verwijst verweerder in de nota naar het arrest nr. 173 577 van 25 augustus 2016 waarin de Raad stelde dat de blote bewering dat het totaal niet realistisch is dat verzoeker door de IOM zou kunnen worden geholpen om aan werk en onderdak te geraken, niet volstaat om te weerleggen dat het reïntegratiefonds van IOM niet bij machte zou zijn om hem de nodige bijstand te leveren. Wederom heeft deze zaak betrekking op een alleenstaande man en is in deze zaak het betoog van de verzoekende partij niet vergelijkbaar met wat thans wordt aangevoerd. Thans hebben verzoekers aangevoerd dat IOM enkel tussenkomt in die gevallen waarin de uitdrukkelijke wil bestaat om op duurzame wijze terug te keren en zich te reïntegreren in het herkomstland Kosovo, terwijl thans de vraag voorligt of er een mogelijkheid is tot tijdelijke terugkeer om de aanvraag bij de bevoegde post in Sofia in te dienen.

Wat betreft de familieleden in Kosovo, volgt de Raad het verweer in de nota dat het aan verzoekers toekomt het bewijs van buitengewone omstandigheden voor te leggen en dat mag rekening gehouden worden met verklaringen tijdens de procedure in het kader van internationale bescherming. Verzoekers hebben immers in casu zelf ook in hun aanvraag bij de buitengewone omstandigheden gewezen op het feit dat ze Kosovo zijn ontvlucht. Hoe dan ook neemt de Raad aan dat de gemachtigde pertinente elementen uit het administratief dossier kan aanwenden. Dit dient evenwel op een zorgvuldige en dus niet selectieve en redelijke wijze te gebeuren. Verzoekers hebben terecht gewezen op de verklaringen van verzoekster in haar beschermingsprocedure over de uithuwelijking en dat niet zonder ernstige, actuele en materiële grond kan verondersteld worden dat het "niet ondenkbaar is dat zij inmiddels telefonische of via sociale media dit contact heeft hersteld." In casu moet de Raad immers vaststellen dat het CGVS de ernst van de uithuwelijgingsproblematiek heeft aanvaard, doch heeft gesteld dat verzoekster zich kon richten tot de Kosovaarse overheid voor bescherming. Bijgevolg kan de gemachtigde niet zonder meer veronderstellen dat het contact inmiddels zal hersteld zijn.

Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES